

hand van mam de hele dag vastgehouden. Als dat toch eens zou kunnen...

Nathan schrikt op uit zijn gedachten. Hij is nog een paar straten van school verwijderd, maar hij hoort het getoeter hier al. De buikpijn, die al sinds vannacht aanwezig is, wordt nog sterker. Hij hoopt dat Sander al op school is, dan kan hij bij hem staan totdat de bel gaat. Als hij bij het hek komt, snapt hij de oorzaak van al die herrie. Op het plein lopen allemaal volwassenen rond. Ze zijn gekleed in clownspakken, dragen een pruik met krullen en hun gezichten zijn wit geschminkt. Ze hebben grote rode neuzen en ook hun lippen zijn vuurrood. De helft blaast fanatiek op feesttoeters, er is er een aan het jongleren, een ander fietst rondjes op een eenwieler en in de hoek van het schoolplein ligt de lange mat uit het speellokaal, waar een clown trucjes op probeert te doen. De hekken zijn versierd met vlaggetjes en bij de ingang van het plein worden gekleurde kaarten uitgedeeld. Het is een fleurige boel, maar de buikpijn wordt er niet minder van.

Nathan speurt het plein af op zoek naar zijn vriend. Hij heeft hem nog niet gespot en slentert verder naar de clowns die de kinderen welkom heten.

‘Goedemorgen Nathan, wat fijn dat je er weer bent! Je krijgt een gekleurde kaart van ons, de kinderen die dezelfde kleur kaart hebben als jij, zitten bij je in het groepje voor het spelcircuit van vanochtend.’

Hij heeft nu niet alleen buikpijn meer, maar hij krijgt het Spaans benauwd. Nee geen groepjes, geen spelletjes! Hij kijkt nog eens goed rond en ziet nu pas dat er verspreid over het plein allerlei materiaal klaarstaat om circusachtige spellen te spelen. Het liefst zou hij zich omdraaien, het plein afrennen, regelrecht teruggaan naar huis en nooit weer terugkomen. Maar ja, dat heeft geen zin. Mam zou hem hoogstpersoonlijk terugbrengen. Dat zou al helemaal gênant zijn!

Met lood in zijn schoenen sjokt hij verder het plein op. Er staan kegels klaar met ballen erbij, er hangen hoepels aan de

laagste takken van de schoolboom waar bordjes met punten aan vastgeplakt zijn. Ook ziet hij een evenwichtsbalk staan, met daarnaast een bak vol verschillende voorwerpen. Die zullen ze wel over de evenwichtsbalk moeten brengen zonder ervan af te vallen. Moedeloos staart hij naar de grond. Ik ben echt niet goed in dit soort dingen, denkt hij. Ik zal mijn groepje teleurstellen.

‘Nathan!’ Hij schrikt op uit zijn gepieker. Sander komt het plein op. Hij zwaait met zijn kaart.

‘Welke kleur heb jij?’ roept hij al van ver. Nathan ziet het al meteen. Sander en hij zitten niet bij elkaar. Zijn laatste sprankje hoop verdwijnt en hij doet zijn best om z’n tranen weg te slikken.

‘Oh jammer, jij zit in het groene team,’ zegt Sander als hij dichterbij gekomen is. ‘Wat vet hè, die clowns! Ik denk dat het de meesters en juffen zijn, want ik hoorde de stem van juf Karin.’ Sander ratelt gezellig door en heeft niet in de gaten dat Nathan met zijn gedachten heel ver weg is.

De bel gaat en een van de clowns huppelt naar de ingang van de school, waar een microfoon en twee geluidsboxen staan.

‘Goedemorgen lieve kinderen! Welkom op deze allereerste dag van het nieuwe schooljaar. Mijn collegacloons staan te popelen om vanochtend met jullie aan het werk te gaan. Jullie hebben vast wel gez...’ verder komt de oppercloon niet, want alle kindergezichten kijken nu in de richting van de schoolboom. Een van de clowns staat druk te gebaren met een paniekerig gezicht.

‘Och nee, het zal toch niet,’ roept de oppercloon door de microfoon. Clowntje kluns hangt in de boom en ze durft er niet meer uit.

‘Help! Help!’ klinkt het jammerend. ‘Haal me er toch alsjeblieft uit!’

Een aantal dappere kleuters rent naar de boom toe.

‘Hallo clown,’ zegt een van hen. ‘Ben jij soms bang? Ik mag van mijn mama niet in de boom.’ ‘Ikke wel!’ roept een ander.

‘Ikke óók!’ roepen de andere kleuters die zich nu ook onder de boom verzameld hebben.

‘Help me nou!’ roept de clown met een bang stemmetje.

‘Jij bent wel een beetje dom hè,’ zegt het dappere kleutertje.

‘Wat een poppenkast!’ De luide stem van Elrick schalt over het plein. Hij staat nonchalant tegen het muurtje aangeleund en bekijkt het gebeuren met een verveeld gezicht.

‘Je moet er niet intrappen hoor kleintje, de clown stelt zich aan. Ze kan makkelijk uit de boom komen. Ze doet maar alsof. Zal ik jullie een geheimpje vertellen? De clowns zijn helemaal geen echte clowns, het zijn gewoon de juffen en meesters.’ Met een akelige grijns op z’n gezicht kijkt hij het plein rond, nieuwsgierig naar de reacties van de andere kinderen en bovenal naar die van de meesters en juffen.

‘Haha’ klinkt het ineens heel hard van onder de boom. ‘Jij bent juf Tine!’

Het is het dappere kleutertje weer dat het allemaal wel grappig vindt. De kleuters die eerst nog wat angstig uit hun ogen keken, beginnen te ontspannen en wijzen nu ook allemaal naar de clown in de boom.

‘Domme clown, domme clown!’ roepen ze lachend.

Voordat de opperclown het in de gaten heeft, is er een kinderkoor ontstaan, dat de clown in de boom belachelijk maakt.

Nathan zegt niets, hij kijkt niet eens naar de boom en naar het schouwspel wat zich daar afspeelt. Zijn ogen zijn gericht op Elrick. Wat een bullebak is het ook, denkt hij. Zo flauw van hem om het leuke idee van de meesters en juffen te verpesten. Zijn zenuwen voor wat hem dit jaar te wachten staat, worden niet bepaald minder door deze situatie. Vanuit zijn ooghoek ziet hij de opperclown naar de microfoon lopen.

Nathan is heel benieuwd wat hij zal gaan zeggen. Misschien is het juist wel in zijn voordeel dat de juffen en meesters eindelijk zien wat voor pestkop Elrick eigenlijk is. Het zou kunnen dat ze hem nu extra in de gaten gaan houden. Voor het eerst vanochtend krijgt Nathan weer een klein beetje hoop.